

Arrest

nr. 56 046 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van Naim KRUEZI en zijn advocaat J. RODRIGUEZ, loco advocaat B. BRIJS, die tevens verschijnt voor Asmine BERISHA, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 oktober 2009 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 6 mei 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 11 juni 2010.

1.3. Op 10 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 16 november aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van KRUEZI Naim:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali met de Macedonische nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Ilinden, nabij Skopje, Macedonië. Tot de leeftijd van 9-10 jaar leefde u in Macedonië. Uw vader echter woonde en werkte al een tijdje in Italië en in het jaar 2000 ging u met uw moeder en broers met een bezoekersvisum eveneens naar Italië. Sindsdien woonde u steeds in Italië. U keerde nog geregeld terug naar Macedonië op vakantie en verbleef er dan bij uw oom in de wijk Gazi Baba in Skopje. In Italië woonde u aanvankelijk bij uw moeder in, die een verblijfsvergunning had op basis van het pensioen dat zij ontving uw overleden vader. U huwde op traditionele wijze met A.(...) B.(...) (O.V.: 6.509.311), die de Kosovaarse nationaliteit heeft, en met haar kreeg u op 23 april 2009 een dochter, M.(...). Op een gegeven moment verhuisde uw moeder naar een kleiner appartement en daardoor kon u zich niet op deze plaats domiciliëren. Omdat u geen officieel domicilieadres en geen werk had, werd uw verblijfsvergunning in Italië niet meer verlengd. Ten gevolge hiervan wilde uw Italiaanse sociaal assistente de procedure starten voor de vrederechter om uw dochter van u af te nemen en te laten plaatsen. Dit kreeg u te horen van een andere sociaal assistente. Wanneer u uw sociaal assistente hier op aansprak, gaf zij toe deze procedure te willen opstarten gezien zij er wettelijk toe verplicht was. U vroeg daarop aan deze sociaal assistente om een document dat dit kon staven, en dat stelde zij zonder problemen op. Om te vermijden dat uw dochter geplaatst zou worden, reisde u met uw partner en uw dochter op 14 oktober 2009 naar België, waar jullie op 15 oktober 2009 asiel aanvroegen. U verklaarde niet terug te kunnen naar Macedonië omdat u er geen huis hebt en er geen werk is. Bovendien haten de Albanen jullie als bevolkingsgroep en beschimpten ze u op straat.

In het kader van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: twee Macedonische paspoorten, één uitgegeven op 23 juni 2000 in Skopje en een tweede uitgegeven op 9 januari 2006 te Skopje; uw Macedonische geboorteakte, uitgegeven op 16 juni 2000 te Skopje; twee Italiaanse verblijfsvergunningen, één geldig tot 25 december 2007 en één geldig tot 30 november 2008; uw Italiaanse identiteitskaart, geldig tot 20 juli 2010; een oproeping d.d. 17 december 2008 om uw verblijfsvergunning in orde te brengen; een betalingsbewijs d.d. 5 december 2008 dat u 27,50€ betaald heeft om een elektronische verblijfsvergunning te verkrijgen; twee kaartjes met uw Italiaans rijksregisternummer; twee kaartjes met de Italiaanse rijksregistergegevens van uw dochter M.(...); en twee brieven d.d. 25 maart 2010 en 9 juni 2010 opgesteld door jullie Italiaanse sociaal assistente waarin zij jullie situatie in Italië bevestigt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de directe reden voor uw vertrek uit Italië – uw sociaal assistente zou uw dochter hebben willen plaatsen (CGVS p.7) – een feit van louter gemeenrechtelijke aard is. Indien een rechtsstaat op basis van de op haar grondgebied vigerende wetten besluit een kind te plaatsen, is dit op zich hoegenaamd geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève, die bescherming biedt tegen vervolging op grond van iemands ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep, noch houdt dit zonder meer een risico in op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dat u daarenboven in Italië niet langer over enig geldig verblijfsdocument beschikt daar de Italiaanse autoriteiten uw verblijfsvergunning niet meer wilden verlengen omdat u niet langer over een officieel domicilieadres beschikte (CGVS p.6) kan evenmin gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Geneefse Conventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het verlenen van toegang aan, het toekennen van verblijf of vestiging aan en het verwijderen van vreemdelingen – en aldus het al dan niet (opnieuw) toekennen van of verlengen van een verblijfsvergunning – evenzeer behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat die dergelijke beslissingen neemt op grond van de in het land in kwestie, in uw geval Italië, van kracht zijnde wetgeving(en).

Hoe dan ook dient uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan u aangeeft het staatsburgerschap te bezitten, in casu Macedonië (CGVS p.2). Wat dit betreft heeft u onvoldoende elementen aangebracht dat u anno 2010 ten aanzien van Macedonië een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat u bij terugkeer ernaartoe een reëel risico op ernstige

schade zou lopen. U keerde de afgelopen jaren reeds twee à drie maal terug, op vakantie of voor het huwelijk van een neef (CGVS p. 5), en kende daarbij geen noemenswaardige problemen (CGVS p.8). Wel werd u al eens uitgedaagd of 'zigeuner' genoemd door etnische Albanezen, maar persoonlijk hebt u nooit iets ernstigs meegemaakt. Ook met de Macedonische overheid kende u geen problemen (CGVS p.8). Voorts verklaarde u dat u er geen huis heeft en dat er geen werk is in Macedonië (CGVS p.8), maar dit zijn elementen van strikt socio-economische aard die al evenmin ressorteren onder de Conventie van Genève of de bepalingen uit de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u aangehaalde vrees ten opzichte van Macedonië is bijgevolg onvoldoende ernstig te noemen.

Tot slot hebt u niet aannemelijk gemaakt zich niet met uw partner en kind in Kosovo, het land waarvan uw partner het staatsburgerschap bezit (CGVS A.(...) B.(...) p.2), te kunnen vestigen. Vooreerst dient verwezen te worden naar de weigeringsbeslissing die ik genomen heb ten aanzien van uw partner, A.(...) B.(...), en waarvan een kopie werd toegevoegd als bijlage aan uw administratief dossier. Hieruit blijkt dat uw partner eveneens onvoldoende elementen heeft aangebracht dat zij anno 2010 ten aanzien van Kosovo een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of bij terugkeer ernaartoe een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uzelf gaf aan zich niet in Kosovo te kunnen vestigen omdat u ook daar geen huis of werk heeft (CGVS, p. 8), maar, zoals hierboven reeds werd aangegeven, betreft dit motieven van louter socio-economische aard die als dusdanig geen verband houden noch met de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag hebt neergelegd zijn niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Uw paspoorten en uw geboorteakte bewijzen uw identiteit en afkomst uit Macedonië, maar die staan hier niet ter discussie. De documenten uit Italië staven uw (voormalig legaal) verblijf in Italië en dat van uw dochter M.(...), maar daar wordt door mij op zich ook niet aan getwijfeld. De brieven van uw Italiaanse sociaal assistente tonen de plannen aan om uw dochter te plaatsen, maar deze documenten veranderen niets aan de vaststelling dat dit probleem van strikt gemeenrechtelijke aard is. Integendeel, zij staven door hun uitgebreide argumentatie het objectieve karakter van deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van BERISHA Asmine:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali afkomstig uit Pristina, Kosovo, en bent u Kosovaars staatsburger. Uw ouders wonen reeds vele tientallen jaren in Italië, maar u bent opgegroeid in Pristina bij uw oudste broer die er werkte. U liep er ook school. In 1996 verbleef u een jaar in Italië, maar u keerde vervolgens terug naar Kosovo. Tijdens de oorlog in Kosovo (1998-1999) kwamen uw ouders naar Kosovo om jullie weg te halen. Jullie sliepen 's nachts in tunnels, maar overdag zaten jullie gewoon thuis. Op een dag tijdens de oorlog vielen Albanezen jullie huis binnen en sloegen uw vader tot bloedens toe. De Albanezen namen daarop jullie woning in. Later vernam uw vader van mensen die terugkeerden dat deze woning volledig vernield was. Jullie ontvluchtten Kosovo, eerst richting Nis (Servië), vervolgens via Bar (Montenegro) naar Italië, alwaar uw vader een geldig verblijf had. Sindsdien woonde u permanent in Italië. U werkte er onder meer in een droogkuis, een schoonheidssalon, een kapsalon en als poetsvrouw. Op 23 april 2009 beviel u van uw dochter M.(...). Tijdens de zwangerschap verloor u uw job bij de droogkuis en sindsdien was u werkloos. Daardoor verloor u uw verblijfsvergunning. In Italië krijgen volgens uw verklaringen enkel vreemdelingen met een job een verblijfsvergunning, zoals al uw broers en zussen die er nog verblijven. Het werd een zware bevalling en na de zwangerschap kreeg u nog de kans om een verblijfsvergunning om medische redenen af te halen, maar door de zware revalidatie – u moest nog een maand na de bevalling in bed blijven – en de verwarring die ontstond over het hoederecht van uw kind, vergat u deze verblijfsvergunning af te halen. Momenteel hebt u geen enkel recht meer op een verblijfsvergunning in Italië. Via een andere dan uw reguliere sociaal assistente kwam u te weten dat uw reguliere sociaal assistente een procedure had ingezet om uw kind via de vrederechter van u af te nemen. Dat was omdat u en uw partner N.(...) K.(...) (O.V.: 6.509.327), die de Macedonische nationaliteit bezit, geen werk hadden. Zij raadde u aan uw kind in veiligheid te brengen en ermee naar het buitenland te vluchten. Op drie dagen tijd maakten jullie alles in gereedheid om het land te verlaten. In die periode contacteerde uw sociaal assistente u omdat ze had opgevangen dat u het land zou verlaten. Zij gaf toe dat ze wettelijk verplicht was uw kind van u af te nemen, maar wilde u toch helpen bij uw vlucht. Zij stelde voor een document voor u op te maken waarin zij de situatie zou uiteenzetten en dat u bij uw asielaanvraag in België zou kunnen neerleggen ter

staving van uw relaas. Op 13 oktober 2009 namen jullie de trein - met een tussenstop in Frankfurt - richting België alwaar jullie op 14 oktober 2009 aankwamen. Op 15 oktober 2009 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Kosovo wegens de vreselijke dingen die u daar gezien heeft. U heeft aan uzelf beloofd nooit meer terug te keren en u wilt niet dat uw dochter ooit hetzelfde moet meemaken als u in Kosovo. Daarenboven heeft u in Kosovo geen familie of woning meer. In het kader van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw oud en nieuw Joegoslavisch (Servisch) paspoort, respectievelijk uitgereikt op 7 maart 1995 te Pristina en op 7 februari 2005 te Milaan; een kopie van uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 30 januari 1995 te Pristina; een Italiaanse verblijfsvergunning, uitgereikt op 9 oktober 2006 en geldig tot 9 april 2007; een coupon waarmee u op 5 juni 2009 een nieuwe verblijfsvergunning op grond van medische elementen kon afhalen; uw Italiaanse identiteitskaart, uitgereikt op 20 mei 2005 en geldig tot 19 mei 2010; uw Italiaanse medische kaart d.d. 2009; twee Italiaanse geboorteakten van uw dochter M.(...), beide uitgereikt op 7 mei 2009; de toekenning van een Italiaans rijksregisternummer aan uw dochter M.(...); twee Italiaanse medische attesten d.d. 26 april 2009 en 1 september 2009 met betrekking tot uw dochter M.(...); en twee brieven d.d. 25 maart 2010 en 9 juni 2010 opgesteld door jullie Italiaanse sociaal assistente waarin zij jullie situatie in Italië bevestigt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de directe reden voor uw vertrek uit Italië – uw sociaal assistente zou uw dochter hebben willen plaatsen (CGVS p.8, 12) – een feit van louter gemeenrechtelijke aard is. Indien een rechtsstaat op basis van de op haar grondgebied vigerende wetten besluit een kind te plaatsen, is dit op zich hoegenaamd geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève, die bescherming biedt tegen vervolging op grond van iemands ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep, noch houdt dit zonder meer een risico in op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dat u daarenboven in Italië intussen niet langer over enig geldig verblijfsdocument beschikt – al uw documenten zijn intussen vervallen – en aldus bij terugkeer naar Italië teruggestuurd zal worden naar Kosovo (CGVS p.8) kan evenmin gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Geneefse Conventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het verlenen van toegang aan, het toekennen van verblijf of vestiging aan en het verwijderen van vreemdelingen – en aldus het al dan niet (opnieuw) toekennen van of verlengen van een verblijfsvergunning – evenzeer behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat die dergelijke beslissingen neemt op grond van de in het land in kwestie, in uw geval Italië, van kracht zijnde wetgeving(en).

Hoe dan ook dient uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan u aangeeft het staatsburgerschap te bezitten, in casu Kosovo (CGVS p.2). Wat dit betreft heeft u onvoldoende elementen aangebracht dat u anno 2010 ten aanzien van Kosovo een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat u bij een eventuele terugkeer ernaartoe een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaarde zichzelf beloofd te hebben nooit terug te keren naar Kosovo ten gevolge van de geweldadige inval van Albanezen waarvan uw familie tijdens het conflict in 1999 het slachtoffer werd (CGVS p.11). Echter, deze vrees is alles behalve actueel te noemen. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de actuele veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en specifiek in Pristina wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in

het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U haalde aan in Kosovo geen familie en geen huis meer te hebben en de taal niet genoeg te spreken (CGVS p.11). Echter, dit zijn problemen van louter persoonlijke en socio-economische aard die an sich niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen leiden tot een schending van uw fundamentele mensenrechten, zoals hierboven aangehaald.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is immers gericht op de integratie van de RAE en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de RAE. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene actuele situatie in

Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Tot slot hebt u niet aannemelijk gemaakt zich niet met uw partner en kind in Macedonië, het land waarvan uw partner het staatsburgerschap bezit (CGVS p.4), te kunnen vestigen. Vooreerst dient verwezen te worden naar de weigeringsbeslissing die ik genomen heb ten aanzien van uw partner, N.(...) K.(...), en waarvan een kopie werd toegevoegd als bijlage aan uw administratief dossier. Hieruit blijkt dat uw partner eveneens onvoldoende elementen heeft aangebracht dat hij anno 2010 ten aanzien van Macedonië een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of bij terugkeer ernaartoe een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uw partner heeft er, in tegenstelling tot uw verklaringen (CGVS p.11), wel nog familie, bij wie hij in het verleden al terecht kon (CGVS N.(...) K.(...) p.3, 5). Bovendien verklaarde u zelf deze mogelijkheid tot vestiging in Macedonië niet te hebben onderzocht omdat u er geen woning hebt en ervan uitging er geen werk te zullen vinden. U sloot echter niet uit dat u er een verblijfsvergunning zou kunnen verkrijgen gezien zowel u als uw echtgenoot over een geldig paspoort beschikken (CGVS p.11). Tevens merkte u op deze piste niet te willen bewandelen omdat u, eenmaal ingeschreven in Macedonië, het moeilijk zou hebben nog naar Europa te reizen (CGVS p.11-12). Echter, al deze door u aangehaalde motieven zijn van louter persoonlijke en socio-economische aard en bijgevolg niet afdoende om uw weigering zich in Macedonië te vestigen te rechtvaardigen.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag hebt neergelegd zijn niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Uw paspoorten en de kopie van uw geboorteakte bewijzen uw identiteit en oorspronkelijke afkomst uit Kosovo, maar die staan hier niet ter discussie. De documenten uit Italië staven uw (voormalig legaal) verblijf in Italië en de geboorte van uw dochter aldaar, maar daar wordt door mij op zich ook niet aan getwijfeld. De brieven van uw Italiaanse sociaal assistente tonen de plannen aan om uw dochter te plaatsen, maar deze documenten veranderen niets aan de vaststelling dat dit probleem van strikt gemeenrechtelijke aard is. Integendeel, zij staven door hun uitgebreide argumentatie het objectieve karakter van deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift uitdrukkelijk vermelden dat zij beroep aantekenen tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerken aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers zich in deze beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest nr. 26 578 van 29 april 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 49 725 van 19 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het artikel "*Blood and justice in Kosovo*" van Human Rights Watch van 19 juli 2010, het rapport "*Not welcome anywhere. Stop the forced return of Roma to Kosovo*" van Amnesty International, september 2010 en het "*Serbie. Amnesty International Report 2009*".

2.2. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de directe reden voor zijn vertrek uit Italië – i.e. dat zijn sociaal assistente zijn dochter zou hebben willen

plaatsen – een feit van louter gemeenrechtelijke aard is en ook het gegeven dat hij in Italië niet langer over enig geldig verblijfsdocument beschikt daar de Italiaanse autoriteiten zijn verblijfsvergunning niet meer wilden verlengen omdat hij niet langer over een officieel domicilieadres beschikte, niet kan worden gelijkgesteld met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) hij onvoldoende elementen heeft aangebracht dat hij anno 2010 ten aanzien van Macedonië een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat hij bij een terugkeer ernaartoe een reëel risico op ernstige schade zou lopen, temeer hij de afgelopen jaren reeds twee à drie maal terugkeerde en hij daarbij geen noemenswaardige problemen kende en zijn argumenten dat hij er geen huis heeft en er geen werk is in Macedonië, elementen betreffen van strikt socio-economische aard die evenmin ressorteren onder de Conventie van Genève of de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt zich niet met zijn partner en kind in Kosovo, het land waarvan zijn partner het staatsburgerschap bezit, te kunnen vestigen, zoals wordt toegelicht en (iv) de door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde documenten niet van dien aard zijn om bovenstaande vaststellingen om te buigen.

Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de directe reden voor haar vertrek uit Italië – i.e. dat haar sociaal assistente haar dochter zou hebben willen plaatsen – een feit van louter gemeenrechtelijke aard is en ook het gegeven dat zij in Italië niet langer over enig geldig verblijfsdocument beschikt en aldus bij terugkeer naar Italië teruggestuurd zal worden naar Kosovo, niet kan worden gelijkgesteld met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) zij onvoldoende elementen heeft aangebracht dat zij anno 2010 ten aanzien van Kosovo een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat zij bij een eventuele terugkeer ernaartoe een reëel risico op ernstige schade zou lopen aangezien de door haar aangehaalde vrees alles behalve actueel te noemen is vermits uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de actuele veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo en specifiek in Pristina sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, de veiligheidssituatie er over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE gemeenschap betrokken was en de drie groepen zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken, uit genoemde informatie bovendien blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld, klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld en het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen bovendien niet betekent dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn, informatie wel aan toont dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden maar deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en het beleid van de Kosovaarse overheid daarenboven gericht is op integratie van de RAE en niet op discriminatie of vervolging, zoals wordt toegelicht, zodat kan worden gesteld dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) ook UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009, benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele merites moeten worden beoordeeld, (iv) zij niet aannemelijk heeft gemaakt zich niet met haar partner en kind in Macedonië, het land waarvan haar partner het staatsburgerschap bezit en waar hij, in tegenstelling tot haar verklaringen wél nog familie heeft bij wie hij in het verleden al terecht kon, te kunnen vestigen, zoals wordt toegelicht en (v) de door haar ter staving van haar asielaanvraag neergelegde documenten niet van dien aard zijn om bovenstaande vaststellingen om te buigen.

2.3. Zoals verzoekers terecht opmerken in hun verzoekschrift dient hun asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Macedonië respectievelijk Kosovo nu zij in Italië geen gewoonlijk verblijf meer kunnen bekomen. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet immers getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de

nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen elementen hebben aangehaald waaruit hun vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Macedonië dan wel Kosovo, kan blijken.

Dat verzoeker in Macedonië wel eens werd uitgedaagd of 'zigeuner' werd genoemd door etnische Albanezen, kan immers bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd om een aanspraak op de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Verzoeksters vrees ten opzichte van Kosovo – ten gevolge van een gewelddadige inval van Albanezen waarvan haar familie tijdens het conflict in 1999 het slachtoffer werd – kan, gelet op de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier (*Subject Related Briefing – Kosovo – Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeenten Prishtinë/Pristina en Graçanicë/Gracanica* – 23 augustus 2010), niet langer actueel worden genoemd. De overige door verzoekers aangehaalde bezwaren om zich in Macedonië dan wel Kosovo te vestigen, met name dat zij daar geen woning hebben en er geen werk is en verzoekster, eenmaal ingeschreven in Macedonië, het moeilijk zou hebben nog naar Europa te reizen, zijn zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen motieven van louter persoonlijke en socio-economische aard die als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in de Conventie van Genève noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Met het louter herhalen van hun asielmotieven en de niet in concreto gestaafde beweringen dat verzoekster vreest in Kosovo te worden vervolgd omwille van haar etnische verschijning, zijnde Ashkali en verzoeker in Macedonië ernstige problemen vreest te moeten trotseren ten aanzien van de Albanezen, die onverdraagzaam zijn tegenover zijn bevolkingsgroep, slagen verzoekers er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en rapporten van Amnesty International (2009 en september 2010) en Human Rights Watch (19/07/2010), vermag niet de vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Zo is het citeren uit een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te tonen dat verzoeksters vrees om in Kosovo te zullen worden vervolgd en gediscrimineerd omwille van het behoren tot de sociale groep van de Ashkali wel degelijk gegrond is, niet dienend. Rechterlijke beslissingen hebben immers geen precedentwaarde. Bovendien wordt elke asielvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht. Wat betreft het rapport van Amnesty International van september 2010 waaraan gerefereerd wordt, moet worden benadrukt dat dit rapport, om verschillende redenen, geen afbreuk doet aan de motieven van de tweede bestreden beslissing of de gevolgtrekking die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma/Ashkali waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precarie levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat elke Rom/Ashkali, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR (waar het geciteerde rapport van Amnesty International overigens naar verwijst) die in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Daar waar het door verzoekers aangehaalde rapport van Amnesty International refereert aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden waaronder RAE in Kosovo, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiwet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Verzoekster verklaart

afkomstig te zijn van Pristina en de Raad leest met betrekking tot de Ashkali in de aan het administratief dossier toegevoegde documentatie het volgende (p. 18): “De veiligheidssituatie van de Ashkali en de enkele Roma in Prishtinë/Prishtina is bevredigend. De voorbije vijf jaar zijn er geen interetnische incidenten geweest. De Ashkali en de enkele Roma die in Prishtinë/Prishtina wonen, beschikken over volledige bewegingsvrijheid, zowel in de stad als naar de buurgemeenten. De Ashkali en de Roma in Prishtinë/Prishtina zijn volledig geïntegreerd in de gemeenschap. Het hoofdprobleem voor de Ashkali-gemeenschap zijn de economische problemen en de hoge werkloosheid”. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet zouden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de tweede bestreden beslissing voert verzoekster geen concrete actuele elementen aan waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Kosovo een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet anno 2010. Zij verwijst weliswaar naar feiten die zich zouden hebben voorgedaan tijdens het conflict in 1999 en stelt dat zij haar dochter wil behoeden tegen een dergelijk kwaad, doch haalt geen elementen aan die kunnen aantonen dat haar vrees thans nog actueel is. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (RvS 16 maart 1994, nr. 46.530; RvS 18 juni 2001, nr. 96.562; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de “gegronde vrees voor vervolging”. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in haar land van oorsprong. De vrees van verzoekster moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Zo verzoekster nog aanvoert dat, ondanks de politieke inzet en de genomen maatregelen waarnaar wordt verwezen in de tweede bestreden beslissing, de werkelijkheid heel wat minder positieve uitkomsten biedt dan het beeld dat wordt geschetst door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat ook vandaag de dag in Kosovo nog schendingen van mensenrechten, discriminatie en zelfs fysiek geweld voorkomen ten aanzien van de RAE, deze groepen nog steeds niet de nodige bescherming genieten vanwege de Kosovaarse autoriteiten en dus ernstige risico's lopen omwille van hun etnische afkomst waardoor de situatie voor hen onleefbaar blijft, toont zij geenszins aan dat de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn en slaagt zij er evenmin in om de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de algemene veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo en aangaande de beschermingsmogelijkheden ten aanzien van RAE in Kosovo te ontkrachten. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van RAE in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kan besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit

begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt gezinsins een resultaatsverbintenis in.

Hieraan kan worden toegevoegd dat krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". Zoals blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing erkent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat veel RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, – zoals ook blijkt uit de door verzoekers geciteerde rapporten – doch dat dit gegeven het gevolg is van een samenloop van diverse factoren, zoals de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school worden gehaald enz., en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. De Raad benadrukt te dezen dat discriminatie slechts vervolging uitmaakt in de zin van het vluchtelingenverdrag wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast. In casu maakt verzoekster geen gewag van dergelijke problemen. Behoudens de feiten die zich in 1999 zouden hebben voorgedaan, haalde zij slechts aan in Kosovo geen familie en geen huis meer te hebben en de taal niet genoeg te spreken (gehoor CGVS, p. 11). Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, zijn dit evenwel problemen van louter persoonlijke en socio-economische aard die an sich niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen leiden tot een schending van verzoeksters fundamentele mensenrechten zodat het leven in haar land van herkomst ondraaglijk wordt. Hetzelfde geldt voor het in het verzoekschrift aangehaalde argument dat er in Kosovo voor verzoekster geen reële mogelijkheid tot werk bestaat gezien het gebrek aan werkgelegenheid. Een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster wordt derhalve niet aangetoond.

In zoverre verzoekster besluit dat het criterium van het behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van de Conventie van Genève in haar hoofde duidelijk aanwezig is, benadrukt de Raad dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin, op welk punt verzoekster in gebreke blijft zoals blijkt uit wat voorafgaat. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.4. Een gelijkaardige redenering kan worden gevolgd met betrekking tot verzoeker. In de mate in het verzoekschrift wordt verwezen naar een HRW rapport van 2005 waarin werd vastgesteld dat minderheden in Macedonië nog steeds worden gediscrimineerd en gemarginaliseerd en slachtoffer zijn van politiegeweld, naar een HRW rapport waaruit zou moeten blijken dat de toestand van ondermeer Ashkali vluchtelingen in Macedonië voor verbetering vatbaar is, naar een HRW rapport waaruit zou moeten blijken dat de RAE in Macedonië tegenover onwillige en niet-meewerkende autoriteiten staan en er kwetsbaar zijn voor misbruik en discriminatie en onder druk worden gezet om naar hun land terug te keren en naar een rapport van Amnesty International waarin wordt gesteld dat discriminatie ten aanzien van minderheden in de Balkan een groot probleem blijft, zowel op economisch vlak, als wat betreft sociale zekerheid, werkgelegenheid enz., herhaalt de Raad dat een loutere verwijzing naar een aantal algemene rapporten en vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker in Macedonië werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat aangezien dit risico steeds in concreto moet worden aangetoond en verzoeker hier in gebreke blijft. Verzoeker haalde in de loop van de administratieve procedure immers op geen enkel ogenblik aan dat hij in Macedonië persoonlijk het slachtoffer zou zijn geworden van problemen zoals deze in het verzoekschrift worden uiteengezet. Integendeel, uit het gehoorverslag blijkt dat hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts verklaarde: "**Actuele vrees: waarom kan u niet naar uw land van herkomst terugkeren?** Ik heb er geen huis. In Macedonië is er ook geen werk. Het is er hetzelfde als in Italië. Het is er nog erger. Het was er steeds zo - Had u concrete problemen met de Macedonische overheid? Neen - of met andere inwoners van Macedonië? Neen, behalve het feit dat de Albanezen ons niet graag hebben, ze haten ons, ze laten ons niet met rust, we worden geslagen, gepest. - ooit persoonlijk iets meegemaakt in Macedonië? Neen, ik was er niet zo vaak - waarop baseert u zich dan om dat te zeggen? Zo vaak was ik er niet. Ik was er een paar keer met vakantie. Wat ze doen is je uitdagen, ze noemen je zigeuner, ik antwoordde nooit terug, want ik wist dat ik terug zou vertrekken" (gehoor CGVS,

p. 8). De Raad herhaalt dat het loutere gegeven dat verzoeker in Macedonië wel eens werd uitgedaagd of 'zigeuner' werd genoemd door etnische Albanezen, bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig kan worden beschouwd om een aanspraak op de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te laten gelden. De Raad wijst er bovendien op dat de vaststelling dat verzoeker met "vakantie" gaat naar Macedonië, dit wil zeggen vrijwillig en zonder dat daar een dwingende familiale of andere noodzaak voor bestaat, haaks staat op zijn bewering dat hij ten aanzien van Macedonië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

2.5. In zoverre verzoekers de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verwijten geen enkele bron te hebben aangehaald die bevestigt dat verzoekster geen gedwongen terugkeer naar Kosovo zal dienen te ondergaan in geval van terugkeer naar Macedonië wijst de Raad erop dat verzoekster niet uitsloot dat zij in Macedonië een verblijfsvergunning zou kunnen verkrijgen (gehoor CGVS, p. 11). Hoe dan ook, de Raad herhaalt dat op grond van de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier ten aanzien van verzoekster terecht werd geconcludeerd dat in haar hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar Kosovo.

2.6. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoekers in fine nog vragen om minstens de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS